

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 633/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval návrh JUDr. V. H., D., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/56/12-K z 18. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. V. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 26. októbra 2012 doručený návrh JUDr. V. H., D. (ďalej len „navrhovateľ“, v citáciách aj „odporca“), vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/56/12-K z 18. septembra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľ v návrhu uvádza:

„Dňa 01. 10. 2012 Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pod spis. zn.: VP/56/12-K doručil navrhovateľovi JUDr. V. H., bytom: D. rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v ktorom ukladá navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi a bývalému členovi predstavenstva V., a. s. K. pokutu vo výške 4716,- EUR, čo zodpovedá šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára. ...

Rozhodnutie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií v celom rozsahu považujeme za neopodstatnené, a to z dôvodov uvedených v nasledovných článkoch tohto návrhu. ...

Odporca vo svojom rozhodnutí konštatuje, že navrhovateľ, ako bývalý člen predstavenstva V., a. s. K., vykonával funkcie nezlučiteľné s verejnou funkciou po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie, čím porušil čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v platnom znení.

Odporca vo svojom rozhodnutí uvádza, že navrhovateľova funkcia člena predstavenstva v spoločnosti Š., a. s. bola ukončená dňa 5. 3. 2012, funkcia člena predstavenstva v spoločnosti H., a. s. bola ukončená dňa 3. 5. 2012 a funkcia člena Dozornej rady bola ukončená dňa 18. 5. 2012

Zároveň odporca vo svojom rozhodnutí uvádza, že navrhovateľovi zaslal písomnú výzvu zo dňa 6.5.2012 a že na navrhovateľ na túto výzvu nereagoval.

Odporca uvádza, že navrhovateľovi údajne zaslal aj list, aby sa písomne vyjadril k uzneseniu o začatí konania a navrhovateľ si list prevzal dňa 2. 8. 2012. Táto skutočnosť sa však nezakladá na pravde.“

Vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam sa navrhovateľ „pokúša“ preukázať listinami priloženými k návrhu, že sa vzdal svojich funkcií v obchodných spoločnostiach, a to člena Predstavenstva obchodnej spoločnosti Š., a. s., člena Dozornej rady obchodnej spoločnosti B., a. s., ako aj člena Predstavenstva v obchodnej spoločnosti H., a. s., bezprostredne po ujatí sa funkcie člena Predstavenstva V., a. s., K., 5. marca 2012.

Ďalej navrhovateľ vo svojom návrhu poukazuje na skutočnosť, že „požiadať o zvolanie VZ spoločnosti v zmysle § 129 ods. 2 z. č.: 513/1991 Zb., môže každý spoločník,

ktorého vklad dosahuje 10% základného imania alebo v zmysle § 128 ods. 1 z. č. 513/1991 Zb., konatelia spoločnosti.

§ 127 ods. 1 Obchodného zákonníka hovorí, že Valné zhromaždenie je uznášaniaschopné, ak sú prítomní spoločníci, ktorý majú aspoň polovicu hlasov.

V tejto súvislosti však zdôrazňujem, že v spoločnostiach, v ktorých bol navrhovateľ činný, je spoločníkom aj zahraničný subjekt a nebolo možné zvolať Valné zhromaždenie týchto spoločností na skorší termín.

Čo sa týka tvrdení odporcu, že navrhovateľovi zaslal písomnú výzvu zo dňa 6. 5. 2012 a že ten na výzvu nereagoval a súčasne, že Odporca údajne zaslal navrhovateľovi aj list, aby sa písomne vyjadril k uzneseniu o začatí konania a navrhovateľ si list prevzal dňa 2. 8. 2012 uvádzame, že navrhovateľ nikdy neprevzal predmetnú výzvu zo dňa 6. 5. 2012 a ani list zo dňa 2. 8. 2012, tak ako to uvádza odporca. Podpis na doručenke, ktorým disponuje pošta nie je navrhovateľov, navrhovateľ nesplnomocnil ani tretiu osobu, ktorá by bola oprávnená prevziať predmetné dokumenty. Osoba, ktorá poštu doručuje, musela predmetné písomnosti doručiť inej osobe, ako osobe navrhovateľa.

Odporca svojim tvrdením v rozhodnutí č. k.: VP/56/12-K nepredložil ani žiaden písomný dôkaz o tom, že písomnosti boli navrhovateľovi v skutočnosti doručené.“

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozhodnutie NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií vedené pod spis. zn.: VP /56/12-K sa ruší.“

Navrhovateľ svoj návrh doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 20. februára 2013 o vysvetlenie, v ktorom uvádza:

«Ako je písané v predmetnom návrhu, dňa 1. 10. 2012 Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pod spis. zn.: VP/56/12-K mi doručil rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v ktorom mi ukladá ako bývalému členovi predstavenstva V., a. s. K. pokutu vo výške 4716,- EUR, čo zodpovedá šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára.

V čl. II daného návrhu rozhodnutie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií v celom rozsahu považujem za úplne neopodstatnený.

Ja ako bývalý člen predstavenstva V., a. s. K. som si splnil všetky svoje povinnosti riadne a načas tak, ako mi zákon ukladal („ako člen predstavenstva a Dozornej rady dotknutých spoločností v súlade s čl. 5 ods. 1, 2 a 7 ústavného zákona som vykonal zákonom ustanovený právny úkon, vzdal sa svojej funkcie v súlade so zákonom č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, smerujúci k ukončeniu spomínaných funkcií a činností a tým som splnil esenciálnu podmienku, ktorú mi ukladá ústavný zákon.“).

Dôvod, prečo vznikla celá situácia, je, ako píšem aj v návrhu, že som od Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií nikdy neprevzal predmetnú výzvu zo dňa 6. 5. 2012 a ani list, zo dňa 2. 8. 2012 tak ako to uvádzajú. Podpis na doručení, ktorým disponuje pošta nie je môj, nesplnomocnil som ani tretiu osobu, ktorá by bola oprávnená prevziať predmetné dokumenty. Osoba, ktorá poštu doručuje, musela predmetné písomnosti doručiť inej osobe, ako osobe navrhovateľa. V dedine je viacero H., mimo iného aj aj mojich menovcov.

Výbor svojím tvrdením v rozhodnutí č. k.: VP/56/12-K nepredložil ani žiaden písomný dôkaz o tom, že písomnosti mi boli v skutočnosti doručené.

Ak by mi boli písomnosti doručené, tak Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií vysvetlím a dodám všetky potrebné dokumenty, ktoré som musel nakoniec predložiť aj v návrhu.

V tejto súvislosti by som Vás Vážená pani sudkyňa chcel požiadať pri Vašom rozhodovaní, aby ste brali na zreteľ dôvody, ktoré som uviedol v návrhu a v liste, že Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií nemá dôvod mi uložiť pokutu vo výške 4716,- EUR, svoje povinnosti som si plnil riadne a načas, funkciu bývalého člena predstavenstva V., a. s. K. som vykonával len 1 mesiac a dôvodom na tak vysokú pokutu nemôže byť pochybenie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií, že mi nedoručil písomnosti alebo sa poštová služba pomýlila pri doručovacej adrese.»

II.

Pôsobnosť ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“ alebo „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“) vymedzuje jeho čl. 2 tak, že tento zákon sa vzťahuje podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) na

štatutárny orgán alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 3 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný záujem na účely tohto zákona je taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom.

Podľa čl. 3 ods. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. osobný záujem na účely tohto zákona je taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech verejnému funkcionárovi alebo jemu blízkym osobám.

Podľa čl. 3 ods. 4 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. rozpor záujmov na účely tohto zákona je skutočnosť, keď verejný funkcionár pri výkone svojej funkcie uprednostní osobný záujem pred verejným záujmom.

Podľa čl. 5 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár nesmie vykonávať funkcie, zamestnania a činnosti, ktoré sú nezlučiteľné s funkciou verejného funkcionára podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a zákonov.

Podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár nesmie byť štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu právnickej osoby, ktorá bola zriadená na výkon podnikateľskej činnosti, okrem valného zhromaždenia a členskej schôdze. Verejný funkcionár nesmie podnikat'; to sa nevzťahuje na výkon povolania, ktoré môže vykonávať len fyzická osoba za zákonom ustanovených podmienok.

Podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak verejný funkcionár vykonáva funkciu, zamestnanie alebo činnosť podľa odsekov 1 a 2 v čase ustanovenia do verejnej funkcie, je povinný do 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie takú funkciu, zamestnanie alebo činnosť skončiť alebo vykonať zákonom ustanovený právny úkon smerujúci k jej skončeniu.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej šesťnásobku mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podľa čl. 5.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v súvislosti s výkonom funkcií verejných funkcionárov vyplýva z čl. 10 ods. 2 a 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Zákonom, na ktorý odkazuje štvrtá veta citovaného čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu

záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho potvrdí.

Aj na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (PLz. ÚS 1/07).

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru, sú zjavne neopodstatnené.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V konaniach o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Citované právne názory ústavného súdu týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno nepochybné primerane aplikovať aj na

predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať najmä taký návrh v týchto veciach, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí takú príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a ustanoveniami ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorých porušenie namieta, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyhovieť návrhu navrhovateľa po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa dospel k záveru, že navrhovateľ bol v relevantnom čase verejným funkcionárom v zmysle čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., a teda je osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru. Návrh bol podaný v lehote ustanovenej v tretej vete čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. a spĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa sústredil na posúdenie jeho opodstatnenosti z hľadiska námietok, resp. argumentácie v ňom uplatnených.

Výbor svoje rozhodnutie o uložení pokuty navrhovateľovi v sume 4 716 € odôvodnil takto:

„Pri kontrole oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejného funkcionára, ktoré menovaný podal pri ujatí sa verejnej funkcie (za rok 2011) sekretariát výboru zistil, že JUDr. V. H. bývalý člen predstavenstva V., a. s. K. vykonával funkcie, ktoré sú nezlučiteľné s verejnou funkciou. ...

Listom zo dňa 6. mája 2012 bol menovaný verejný funkcionár na túto skutočnosť upozornený ešte pred začatím konania. Verejný funkcionár na výzvu nereagoval, doporučená zásielka bola prevzatá 13. 6. 2012.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s predmetnou skutočnosťou oboznámil dňa 31. júla 2012 pri rokovaní o Prehľade Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií o došlých oznámeniach

funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov za jún - júl 2012 a uznesením č. 95 z 31. júla 2012 začal voči menovanému konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 tohto ústavného zákona požiadal menovaného verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

Dotknutý verejný funkcionár sa k uzneseniu o začatí konania nevyjadril, doporučená zásielka bola prevzatá 2. 8. 2012...

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že v konaní bolo preukázané porušenie ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému JUDr. V. H., bývalému členovi predstavenstva V., a. s. K. ukladá pokuta za porušenie čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona vo výške šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 18. septembra 2012 schválené uznesením č. 120. ...

Výška mesačného platu verejného funkcionára bola stanovená v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok (2011), keďže verejný funkcionár v tomto období ešte nevykonával uvedenú funkciu, a nepoberal za ňu samozrejme ani mzdu. Uvedená výška platu pre účely určenia výšky pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona bola ustálená i v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní č. IV. ÚS 125/07-31 zo dňa 4. októbra 2007, podľa ktorého ak nemal verejný funkcionár v predchádzajúcom roku (žiadny) príjem z výkonu verejnej funkcie, nie je možné aplikovať ustanovenie čl. 9 ods. 15 ústavného zákona, ale len ustanovenie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona.

Podľa listu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 3029/2012-II/I zo 6. marca 2012 priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky zverejnená Štatistickým úradom Slovenskej republiky podľa štvrtročného štatistického výkazníctva v roku 2011 je 786 EUR. Z tohto dôvodu bola výška pokuty uvedená vo výrokovej časti rozhodnutia určená v uvedenej sume. “

Navrhovateľ tvrdí, že ako bývalý člen Predstavenstva V., a. s., K., ako člen predstavenstva a dozornej rady dotknutých obchodných spoločností v súlade s čl. 5 ods. 1, 2

a 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vykonal zákonom ustanovený právny úkon smerujúci ku skončeniu výkonu svojich funkcií v dotknutých obchodných spoločnostiach, čím splnil esenciálnu podmienku, ktorú mu ukladá ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. Túto svoju skutočnosť ústavnému súdu preukazuje potvrdeniami podpísanými štatutárnymi orgánmi relevantných obchodných spoločností.

Navrhovateľ pritom argumentuje tým, že:

1. od výboru výzvu zo 6. mája 2012 a ani doporučené zásielky vykázané mu ako doručené 13. júna 2012 a 2. augusta 2012 údajne do vlastných rúk neprevzal, tvrdiac, že podpis na doručenkách o ich prevzatí mu nepatrí. Namieta, že výbor v namietanom rozhodnutí nijakým spôsobom „nepredložil žiaden písomný dôkaz, že písomnosti“ mu „boli v skutočnosti doručené“;

2. funkciu člen Predstavenstva V., a. s. K., vykonával len jeden mesiac, „pochybenie výboru“ (nedoručenie mu „písomností“) nemôže byť dôvodom na uloženie mu takej vysokej pokuty (4 716 €).

K argumentácii navrhovateľa uvedenej v bode 1

Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. zakladá osobitnú ústavnoprávnu zodpovednosť verejných funkcionárov zahrnutých pod osobnú pôsobnosť tohto ústavného zákona za nesplnenie alebo porušenie povinností a obmedzení ustanovených týmto zákonom, ktorej osobitný účel je explicitne vymedzený jednak v označení tohto ústavného zákona (ochrana verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov), ako aj v jeho úvodných ustanoveniach (pozri čl. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.).

Zo spisu výboru vyplýva, že navrhovateľ v oznámení podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. doručenom výboru 4. júna 2012 uviedol svoje členstvo v piatich obchodných spoločnostiach; skončenie členstva v dvoch z nich preukázal výpisom z obchodného registra Slovenskej republiky a v ďalších zápisnicou z valného zhromaždenia (H., a. s.), rozhodnutím akcionára ako jediného spoločníka (Š., a. s.) notárskou zápisnicou

(B., a. s.), pričom konkrétny dátum, keď urobil právny úkon smerujúci ku skončeniu výkonu svojich funkcií v dotknutých obchodných spoločnostiach, výboru nepreukázal.

Z čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vyplýva, že verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, preukázať, že urobil zákonom ustanovený právny úkon smerujúci ku skončeniu funkcie, zamestnaní alebo činností, ktoré sú nezlučiteľné s verejnou funkciou (čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.), t. j. splniť si ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. ustanovenú povinnosť. Z návrhu a aj z rozhodnutia výboru vyplýva, že navrhovateľ splnenie tejto svojej povinnosti v ustanovenej lehote od ujatia sa výkonu verejnej funkcie výboru právne relevantným spôsobom nepreukázal. Zo žiadneho ustanovenia ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. pritom nevyplýva, že by príslušný orgán (v prípade navrhovateľa výbor) mal verejného funkcionára na splnenie tejto jeho povinnosti vyzývať. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že písomnosti doručované výborom (ktoré navrhovateľ osobne, napriek podpísanej doručenke neprevzal, tvrdiac, že podpisy na doručenkách nie sú jeho) sú procesnými úkonmi orgánu vykonávajúceho konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov a sú relevantné pre určenie okamihu začatia tohto konania a pre vedenie konania, a nie sú výzvou pre verejného funkcionára na splnenie si jeho povinnosti podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Z uznesenia výboru č. 120 z 18. septembra vyplýva, že navrhovateľ (v súvislosti s ujatím sa funkcie člena Predstavenstva V., a. s., K., 5. marca 2012) sa vzdal

- funkcie člena Predstavenstva v obchodnej spoločnosti Š., a. s.; toto potvrdenie zo 7. marca 2012 bolo podpísané predsedom predstavenstva Ing. T. H. a členom predstavenstva Mgr. V. H. (podľa rozhodnutia výboru sa tejto funkcie vzdal 19. apríla 2012),

- funkcie člena Predstavenstva obchodnej spoločnosti hotel Š., a. s.; toto potvrdenie zo 7. marca 2012 bolo podpísané predsedom predstavenstva Ing. T. H. a podpredsedom predstavenstva Mgr. V. H. (podľa rozhodnutia výboru sa tejto funkcie vzdal 3. mája 2012), ako aj

- funkcie člena Dozornej rady v obchodnej spoločnosti B., a. s., potvrdenie je podpísané predsedníčkou predstavenstva G. I. (podľa rozhodnutia výboru sa tejto funkcie vzdal 18. mája 2012).

K dátumom uvedeným v uznesení výboru o vzdaní sa funkcií v orgánoch označených obchodných spoločností ústavný súd uvádza, že akceptuje právny názor navrhovateľa, že zvolanie zasadnutí orgánov obchodných spoločností a rozhodnutie o jeho vzdaní sa svojich funkcií v týchto orgánoch nemohol ovplyvniť, a preto za relevantné považuje urobenie procesných úkonov navrhovateľa smerujúcich k ukončeniu členstva v orgánoch v návrhu uvedených obchodných spoločností.

Ústavným súdom už vyslovený právny názor v rozhodovacej činnosti (I. ÚS 174/09, IV. ÚS 635/2012) založený na tom, že dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bolo podané riadne a včas, spočíva na dotknutom verejnom funkcionárovi, je primerane aplikovateľný aj na vec navrhovateľa.

Navrhovateľ bol teda zaťažený dôkazným bremenom preukázania urobenia právneho úkonu smerujúceho ku skončeniu výkonu funkcií v dotknutých obchodných spoločnostiach, t. j. bol povinný túto skutočnosť preukázať výboru (zo spisu výboru vyplýva, že navrhovateľ výboru iné písomnosti pri podávaní oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. nepredložil). Tým, že nepredložil dôkaz o urobení tohto právneho úkonu a výboru predložil len listiny dotknutých obchodných spoločností o skončení výkonu funkcie v ich orgánoch datovaných po uplynutí 30-dňovej lehoty podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., sa dostal do dôkaznej núdze.

Navrhovateľ písomnosti (potvrdenia), ktoré majú preukázať, že sa v 30-dňovej lehote odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie vzdal členstva v orgánoch obchodných spoločností, resp. že v 30- dňovej lehote urobil právny úkon smerujúci ku vzdaniu sa členstva v nich, doložil až k svojmu návrhu doručenému ústavnému súdu.

Ústavný súd vyhodnotil predložené potvrdenia a dospel k záveru, že ani jedno z potvrdení predložených ústavnému súdu nepovažuje za právne významné pre posúdenie splnenia podmienok podľa čl. 5 ods. 1, 2 a 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., pretože „pravdivosť“ dátumov na nich uvedených nemožno „overiť“, a preto z tohto hľadiska nemajú relevantnú dôkaznú hodnotu. Pritom navrhovateľ, sám právnik a dokonca advokát, zastúpený v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom, si musí byť vedomý, že podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde je jeho povinnosťou navrhnuť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V predloženej podobe sú písomnosti predložené navrhovateľom vzhľadom na absenciu ich dôkaznej sily bez akejkoľvek právnej relevancie na účely konania ústavného súdu.

Potvrdenia predložené navrhovateľom ako príloha jeho návrhu doručeného ústavnému súdu, ktorým sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, nemôžu podľa názoru ústavného súdu postačovať na preukázanie skutočnosti, že si splnil povinnosť ustanovenú v čl. 5 ods. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a nemožno nimi vyvrátiť ani spochybniť zistenia výboru uvedené v napadnutom rozhodnutí (navyše ktorými výbor v čase rozhodovania nedisponoval). Ústavný súd považuje v nadväznosti na uvedené predmetnú argumentáciu navrhovateľa za zjavne účelovú.

K argumentácii navrhovateľa uvedenej v bode 2

Navrhovateľ argumentuje tým, že verejnú funkciu vykonával len jeden mesiac, a poukazuje na „*pochybenie výboru*“ (nedoručenie mu „písomností“), ktoré nemôže byť dôvodom na uloženie mu takej vysokej pokuty (4 716 €).

K dĺžke výkonu verejnej funkcie ústavný súd uvádza, že ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. nerozlišuje pri ukladaní povinností, či verejnú funkciu vykonával verejný funkcionár jeden deň alebo v inom časovom rozpätí, t. j. dĺžka trvania výkonu funkcie je irelevantná pre posúdenie splnenia si povinnosti verejného funkcionára podľa uvedeného ústavného zákona.

Čo sa týka výšky (sumy) uloženej pokuty navrhovateľovi podľa čl. 9 ods. 10 a 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., táto je ustanovená v závislosti od druhu porušenia povinnosti. Výbor dospel k záveru, že navrhovateľ porušil čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., a ústavný súd nemá dôvod tento záver výboru meniť.

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že námietky navrhovateľa proti napadnutému rozhodnutiu výboru sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie, a preto návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

Po odmietnutí návrhu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi navrhovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013